

Summæ Theologicæ Scholasticæ Et Moralis In Qvatuor Partes Distributæ Pars ...

In qua de Virtutibus in Communi, & Theologicis, Fide, Spe & Charitate, nec
non Virtutibus Cardinalibus, præsertim Justitia & Jure, ac Religione
ceterisq[ue] annexis, & Vitiis Oppositis in particulari breviter & dilucidè
tractatur

Herincx, Wilhelm

Antverpiæ, 1663

Quæst. VII. De Vtilitate, Infallibilitate & Auctoritate Conciliorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72941](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72941)

132. An Pontifex teneatur maiorem partem sequi.

Nec obstat, quod Pontifex non teneatur sequi pluralitatem suffragiorum. Nam (ut taceam non facile ostendi, Pontificem aliquando secutum fuisse minorem partem, seclusis fraude & dolo) id oritur ex eo, quod etsi merus præsides teneatur sequi sententiam majoris partis iudicium ejusdem tribunalis, ipse tamen Rex ad hoc non tenetur, si sequi velit plenitudinem potestatis, quâ posset oppositum decernere: quod consequenter etiam potest Papa tanquam supremus Ecclesie Princeps & caput, & aliquando fecit, ut patet in Concilio Chalcedonensi circa statutum de primatu Sedis Constantinopolitanæ super alias Sedes Patriarchales Orientis, contradicentibus Legatis Sedis Apostolicæ conceptum. Deinde ipse habet infallibilem Spiritus sancti assistentiam, quæ non competit Præsibus tribunalium hujus sæculi, neque ipsis Conciliis seorsim spectatis, quæ ipse debet confirmare, ut rata sint. Unde Concilia generalia (ut habet perpetuus usus) semper sunt per Pontifices confirmata, qui etiam nonnulla interdum confirmare decreta sunt, exinde firmitate carentia.

Pontifex est Concilia confirmare.

133. Jus suffragii potest Papa tribuere non Episcopis.

Et gaudent Cardinales & Generales ordinum.

Enimverò quamvis prerogativa suffragii Episcopis competat jure primario & ordinario, potest tamen communicari per Pontificem aliis; utpote independens à consecratione Episcopali, nec minus communicabilis, Quam cetera jurisdictionis Episcopalis. Unde cum Cardinales non Episcopi ex usu ac concessione Pontificum nunc præferantur Episcopis in iis, quæ ad ordine ipso Episcopali non dependent, videtur etiam iis competere jus suffragii. Quod similiter ex usu & concessione competit Generalibus Ordinibus. Idemque est de Abbatibus exemptis juxta Malderum disp. 1. de Conciliis dub. 4. Viri docti convocantur, non ad suffragium, sed ad examen & consultationem.

134. An sit laicis absolute communicabile.

De Laicis nullum est vestigium in antiquitate, quod umquam sit eis jus suffragii concessum. Nisi quoddam in Concilio Constantiensi sess. 22. ex Constitutione Synodali Legatis Regis Aragoniæ (inter quos non omnes videntur fuisse Clerici) ex gratia & singulari dumtaxat privilegio pro ista vice tantum concessum legatur (quod tamen sess. 38. immutatum fuit) ut quasi procuratores absentium haberent suffragium tantæ auctoritatis, quantum omnium Episcoporum suarum Provinciarum valeret.

Imperatores non subscribunt ut iudices.

Imperatores interdum subscripserunt, sed (ut ex præmissis liquet) post Præsides & Patriarchas, & regulariter etiam post Episcopos, nec tamquam iudices aut defensores, sed tamquam consentientes, defensori & executori potentia sua, quod Episcopi congregati ordinaverant; quod magis natum erat fieri, dum ab initio ordinationum erant consensu. Ob quam cau-

sam etiam posterioribus Conciliis interfuerunt, per se aut suos Oratores, tam Imperator, tum Reges & Reipublicæ auctoritates.

QUESTIO VII.

De Utilitate, Infallibilitate & Auctoritate Conciliorum.

UTILITAS & quasi necessitas Generalium Conciliorum sæpe in auctoritatibus inculcatur. Deserviunt enim, tum ad pullulantes de novo hæreses efficacius & junctis viribus eradicandas: tum ad schisma, quod in Romano Pontificatu oriri posset, tollendum: tum ad defensionem Ecclesie contra communem hostem, videlicet Turcam, ad deponendum Imperatorem Ecclesie rebellem: tum in causa dubii de electione Romani Pontificis, aut dum foret suspectus de hæresi vel incorrigibilis: tum ob reformationem generalem disciplinae Ecclesiasticæ. Decreta namque fidei & morum citius sic ubique innotescunt, & suavius per totam Ecclesiam recipiuntur: alii enim Nonnulli ignorantiam, alii alias excusationes prætexere possent, v. g. quod non fuerint ad ejusmodi decreta & definitiones vocati: forte etiam aliqui suggillando dicerent, quod Pontifex non adhibito Concilio generali possit errare.

135. Causa convocandi Generalia Concilia.

Nihilominus absoluta non est hujusmodi Conciliorum necessitas: utpote sine quibus Ecclesia stetit à temporibus Apostolorum usque ad tempora Concilii Nicæni: sine quibus non pauciores sunt contritæ hæreses, quam cum illis; uti & diversæ schismata, cooperantibus dumtaxat Conciliis particularibus. In quæstione etiam de vita aut fide Pontificum possunt eadem sufficere, prout hæc tenus suffecerunt; uti etiam per illa potest abusus obviari, & per Cardinales aut alia media dubium de electione Pontificia tolli.

136. Non prohibet absolutam necessitatem schismatis.

Continua tamen Ecclesie praxis & ordinatio ostendit aliquorum Conciliorum, saltem particularium, celebrationem esse necessariam: sine quibus pax & cetera bona Ecclesiarum conservari non possent: uti nec sine illis solet Pontifex graviores Ecclesie aut fidei causas decidere, utpote cui assistentia infallibilis competit adstricta mediis ordinariis humanæ inquisitionis præviis.

Aliquorum tamen Conciliorum est necessitas.

Concilia particularia sine confirmatione Pontificis, indubiè non sunt infallibilia: cum non iis, sed Pontifici & Ecclesie sit infallibilitas promissa. Et verò aliquando errant; signanter Carthagenis sub Cypriano. Sunt nihilominus (quod ipsa ratio naturalis dicit) magnæ auctoritatis.

137. Particularia sine approbatione Pontificis possunt errare.

ritatis; praeterim quibus numerosa gravium Praelatorum copia in nomine Christi & sub invocatione Spiritus sancti adest; prout adfuerunt interdum centum aut ducenti, eoque amplius Episcopi. Si verò approbata sint per summum Pontificem, sunt infallibilis regula fidei & morum; uti agendo de infallibilitate Pontificis extra Concilium Generale dicitur *dist. seq. quaest. 4.*

Sic ut si sint ab eo probata.

138.

Cujusmodi sunt varia Concilia Nationalia, quibus Papa per se aut suos Legatos praesedit (quae ratione universalis capituli praesidentis interdum nomen Concilii generalis sortiuntur) v. g. Francofordiense, quoad quaestionem de adoptione Christi, Milevitanum, Arausicanum. Inno *Alphonsus à Castro lib. 1. de justa Haeretic. puni. c. 5.* censet decreta fidei per Synodos Provinciales edita, pro veris & indubitatis habenda, si Ecclesia postmodum nunquam contradixit; quasi ex hoc accedat tacita per consensum Ecclesiae confirmatio; cum alias Ecclesia non dissimulasset, sed errori occurrisset. Quod de illis Decretis, quae in communem Ecclesiae notitiam pervenerunt, admittendum apparet *Sylvestro l. 5. Controvers. q. 2. art. 1. concl. 3.* quasi tunc silentium sit signum confirmans, & veluti virtualis Ecclesiae approbatio: praeterim cum viri docti passim talia decreta approbant, & tamquam dogmata Catholica tradunt. Pro quo ipse adfert *Bannez 2. 2. quaest. 1. art. 10. dub. 3.* qui addit hujusmodi Concilia esse plurima, Tolertana, Arelatensia, Hispalensia, & alia quaedam.

Quamvis illa sint.

139.

Concilia generalia simul cum Pontifice spectata vel ab eo confirmata, indubie sunt infallibilia in materia fidei aut decretis morum; adeo ut qui pertinaciter obstiteret definitis ab ejusmodi Concilio in materia doctrinali, sit haereticus. Est certum apud omnes Catholicos. Et patet primò, tum ex dictis de infallibilitate Ecclesiae *quaest. 5.* cum enim infallibile sit illius judicium, necessario debet esse tale, si utquam, quando profertur in Concilio generali una cum capite. Tum à fortiori ex dicendis *dist. seq. quaest. 3.* de infallibilitate Pontificis Romani etiam extra Concilium generale aliquid definitis.

Probatur I.

140.

Patet II. quia alioquin Ecclesia (quae non quidem materialiter, sed repraesentative est in Concilio generali: immo quae est in eo auctoritative) non esset columna & firmamentum veritatis, & portae inferi adversus eam aliquando praevalerent, sive mendacii & erroris pater diabolus; Spiritus insuper veritatis non maneret cum ea in aeternum, ipseque Christus contra promissionem suam convinceretur Ecclesiam deserere, cum qua usque ad consummationem saeculi se futurum addixit, *Herincx Sum. Theol. Pars III.*

Probatur II.

ei scilicet assistendo per illuminationes & directiones exhibendas Apostolis eorumque successoribus in iis quae ad fidei conservationem pertinent.

Confirmatur: quia si Pastores seu Episcopi cum supremo suo in terris capite legitime congregati in fide errarent, necessario consequeretur error totius Ecclesiae; cum ceteri omnes graviter taceantur sequi & amplecti id, quod conciliariter ab iis traditur ac definitur.

141. Probatur III.

Patet III. Ex continua praxi & usu Conciliorum generalium, quae res controversas pro re nota determinant, pertinaciter resistentes anathematizant; ac pro haereticis habent, uti & habeantur ab universa Ecclesia seu Fidelibus. Et planè esset eò magis intolerabilis, quo amplius inveteratus error Ecclesiae, quòd ipsa in Conciliis generalibus praesumpserit, atque usque hodie praesumat proponere & tamquam infallibiliter determinare, & quidem sub tam gravi interminatione, res fidei controversas, si hoc ipsum potestatem Conciliorum & Pontificis superaret, adeoque res ipsae dubiae remaneret.

142. Probatur IV.

Patet IV. Quia alioquin non superesset in Ecclesia firmum judicium, quo componi possent controversae fidei, & conservari Ecclesiae unitas, si illud Concilio generali per Pontificem approbato denegetur: quo nil majus aut solidius excogitari potest. Effugium porro Novatorum ad Scripturam solum, (quam quisque pro se stare contendit) judicium provocantium, frivolum est, & ex professo praclusum *q. 5.*

242. Probatur V.

Patet V. Quia alias merito possent revocari in dubium seu disputationem dudum damnatae & sepultae haereses: diceret enim Arius errasse Nicenum, Macedonius errasse Constantinopolitanum, Nestorius errasse Ephesinum, Eutiches errasse Chalcedonense; & sic de ceteris. Perpetuus autem Ecclesiae usus habet, semel ab hujusmodi Concilio definita non posse umquam retractari aut in dubium vocari. Quod etiam expressit *Gelasius I. Epist. 13. ad Episcopos Dardania*, rationem subdès: *Quoniam si decreta salubriter cuique liceat detrare, nullum contra singulos quosque prorsus errores stabilem persisteret Ecclesiam constitutum.*

144. Probatur VI.

Patet VI. Quia ejusmodi Concilia se dicunt in Spiritu sancto congregata, eorumque statuta dicuntur esse à Spiritu sancto, juxta illud *Act. 15. Visum est Spiritui sancto & nobis.* Unde *Cyrillus l. 1. de Trinitate* decretum Concilii Niceni vocat *Sanctissimum & divinum oraculum*, & *Epist. 1. de Patribus* ejusdem Synodi dicit, quòd *in culpa a fidei determinationem, loquente in illis quod verum est in Spiritu sancto, protulerunt.* Et *Leo Papa Epist. 53.* asserit Canones Nicenos per Spiritum sanctum verè ordinaros esse. Et *Epist. 54. Spiritum sancto instrumete conditos esse.* Vide etiam *Epist. 55. & 61.* Hinc *Gregor. l. 1. Ep. 24.*

anathema dicit non recipientibus quinque Concilia generalia (quæ tunc sola erant celebrata) additque se quatuor prima Concilia generalia (quibus deus quintum adjicit, & æquiparat) suscipere ac venerari sicut sancti Evangelii quatuor libros. Hinc etiam Ambrosius Epist. 13. ait: Sequor tractatum Concilii Nicæni, a quo me nec mors nec gladius poterit separare. Quare & plures pro veritate in Concilio generali definita martyrium subierunt.

Probatur VII.

Patet VII. Quia aliàs non esset certitudo fidei de variis partibus sacræ Scripturæ, & in ea contentis, v. g. Epistola ad Hæbreos, Secunda Petri, & de quibus aliquando fuit dubitatum, & ex sola definitione Ecclesiæ constat quod sint sacra Scriptura.

Accedit, quod si (ut Christus ait Matth. 18.) ubi sunt duo vel tres congregati in nomine meo, ibi sum in medio eorum, quomodo non erit inter eos, quando universæ Ecclesiæ Prælati & iudices conveniunt, auctori de fide & hominum salute, de quæ totius Ecclesiæ gubernatione? Ita ratiocinantur varia Concilia & Patres.

144. Distinctio nos, non vero disputationes aut probationes sunt fidei.

Prædicta sunt intelligenda de ipsis Conciliorum decretis & definitionibus, quæ proponuntur credenda; eis enim dissentire pertinaciter est hæresis. Disputationes autem; quæ decretis præmittuntur, vel rationes singulæ, quæ adducuntur, non sunt de fide. Quod etiam locum habet in decretis seu definitionibus Pontificum, quæ fiunt extra Concilium generale. Unde patet, quod et si definitiones Ecclesiæ pari fide atque ipsi Scriptura sint suscipiendæ: eminent tamen sacra Scriptura; quod omnia omnino; quæ Scriptura dicit, sint fidei, sic ut neque in ratione, neque in particulari factis allegando possit vel minimus error obrepere; secus quam in Conciliis. Quæ etiam indigent confirmatione Papæ; secus quam Scriptura.

Eminentia scripturæ præ Conciliis.

145. Concilia plenaria priora qui juxta Augustinum emendantur posterioribus.

Nec obstat I. Quod Augustinus l. 2. de Bapt. contra Donatist. c. 3. dicat, plenaria Concilia priora emendantur posterioribus. Respondent Quidam Augustinum nomine Conciliorum plenariorum intelligere natio alia conformiter ad ipsum loquendi ejusdem Augustini l. Retract. 17. & Epist. 47. & Concilio Carthagenensi III. (cui Augustinus interfuit) can. 38. sic loquentis de Synodo Capuensi. Sed contra facit, quod Augustinus loco objecto plenaria concilia describat esse ea, quæ sunt ex universo orbe Christiano. Dico itaque Augustinum non loqui de Conciliorum hujusmodi, si legitima & probata fuerint, emendatione in quæstionibus fidei semel definitis, sed eorum, quæ consistunt in specialibus factis v. g. vel quæ spectant ad disciplinam Ecclesiasticam, ritus, aliasque consuetudines, quæ pro diversitate temporum & personarum subinde congruè variari debent, dum quod uno tempore & loco expellit, alio non esse expediens, ali-

quo (ut loquitur) experimento rerum aperitur.

Non obstat II. Quod idem Augustinus l. 3. contra Maximin. c. 14. ait: Nec ego Nicæanum, nec tu debes Ariminense tamquam præjudicaturus proferre Concilium. Nam ut disputatio pergeret, conserbat Augustinus, cui optima argumenta & sufficientissima ex Scripturis suppetebant (quas velut testes communes etiam Adversarius admittebat) esse opportunum superfedere a his utriusque Concilii, & declinare disputationem de auctoritatis invaliditate, quamvis illud tamquam verè legitimum Augustinus admitteret, istud autem, verè Conciliabulum, Maximinus Episcopus Arianorum extolleret. Quod quidem familiare est disputantibus contra Hæreticos.

Non obstat III. quod Nazianzenus Epist. 55. aliàs 42. ad Procopium scribat se ita animo affectum, ut omnia Episcoporum Concilia fugiat, quoniam nullius Concilii finem lacum faustumq; videt &c. Nam non negat Nazianzenus ea, si legitima, universalis & probata sint, facere certam fidem. Neque etiam ipsa legitima Concilia generalia fugit, qui ipse Concilio Constantinopolitano interfuit, & Nicænum Concilium maxime propugnavit; aded ut Tractatum de Fide sic concludat: Nicæne Synodi tractatum, omni animi nisu ex tota fide servantes, amplectimur &c. In quo Athanasius cum aliis Patribus, quos (ut loquitur Nazianzenus Orat. in Laude Athanasii) Spiritus sanctus in unum coegerat, quantum in ipso sunt, morbum compressit. Vide etiam Epist. 2. ad Cleodionum adversus Apollinarium. Quia tamen inter Nicænum & Constantinopolitanum varia Concilia particularia, præsertim illegitima, & infauti exitis, celebrata erant, v. g. Seleucienle, Mediolanense &c, non probabat Gregorius iterum tentari Concilium, ad quod, utique particulari, nomine Imperatoris à Procopio vocabatur: uti & ipsi Basilio coætaneo Epist. 52. ad Athanas. videbatur difficile, eo tempore communi ac Synodico decreto aliquos ad Romanum Episcopum destinare & proinde Sykodom celebrari.

Non obstat IV. Quod varii diversorum Conciliorum errores allegentur. Sed hi (quæ sparsim in decursu Theologiæ ventilantur) partim sunt errores Conciliorum particularium, vel illegitimorum seu universim aut in hac parte reprobatorum, partim sunt ipsissima veritas Catholica: partim verba allegantur & explicantur ab Hæreticis in sensu à mente Conciliorum alieno.

Remanet autem difficultas, an Concilia generalia sint infallibilia ante confirmationem Pontificis: si saltem intersint Pontificis Legati. Ibi distinctione opus est: nam si Legati Pontificis habeant certam instructionem, eamque ipsi cum Concilio sequantur (prout mox solebant ple-

146. Alius Augustini locus exponitur.

147. Nazianzenus non esse adversarium, sed patronum generalium Conciliorum legitimum ostenditur.

Errores illi falsè ab Hæreticis asseruntur.

148. An Concilium generale sit infallibile ante confirmationem Pontificis.

si Legati
instru-
tionem certam
& habeant
& sequan-
tur.

rumque Legati ad Concilia orientis, cum mandato, ut si consentiat Synodus formetur decretum; sin vero, differatur, donec Papa consultus respondeat: fecus quam factum sit in Tridentino ob negotiorum tractationum multipliciter, satis constat inter Doctores, tale Concilium esse infallibile: tunc enim consensui corporis adest consensus expressus & velut praevia confirmatio capituli. Unde in huiusmodi Conciliis, fit executio, & contradictores non solum dantur, sed etiam a sacerdotio, Episcopatu &c. ipso facto deponuntur. Quamvis etiam tunc Concilia ad maiorem firmitatem, utque Orbi constet, quod omnia secundum instructionem aut mentem Pontificis sint peracta, solita sint petere confirmationem. Prout fecit Concilium Chalcedonense, ut patet ex Leone Papa Epist. 61.

149. Quid si eam non sequantur.

Aut contra
as Conci-
lium mali-
gantum.

Si autem Legati non sequantur instructionem Pontificis (ut in quodam Concilio Constantinopolitano egerunt Legati Nicolaus I. ipso teste in Epist. 1. ad Episcopos Asiae & Lybiae To. 3. Concil.) aut invitatis Legatis Concilium contra malignetur; prout de facto malignatum fuit Conciliabulum Ephesinum (quod praedictorium seu Latrocinium Veteres vocarunt) alioquin legitime per Leonem Papam indictum, habetque ejus Legatos praesentes sed repugnantes; constat satis apud omnes tale Concilium posse errare, prout eadem Concilia errant. Sic etiam Concilium Chalcedonense absentibus Legatis Papae formarat decretum Nicæno contrarium de praesentia Episcopi Constantinopolitani ante omnes Patriarchas post Episcopum Romanum; contra quod postea Legati sunt protestati; quodque Leo Papa postmodum reprobat in variis Epistolis, signanter Epist. 55. confirmans idem Concilium quoad acta contra Eutychetem, seu in sola fidei causa, ut ait Epist. 61.

150. Quid denique si Legati instructionem caveant, & Patres sint procedant. Opinio affirmans infallibilitatem proponitur.

Quod si denique Legati non habeant specialem instructionem, tamen sincere sub obedientia Pontificis cum iis Concilium procedat, ac materias fidei determinet, adhuc ipsum habere infallibilitatem ante confirmationem. Varii docent: tum quia de facto nullum tale Concilium erravit: tum quia, etiam ante confirmationem Pontificis, & in praesenti, assensit se congregatum in Spiritu sancto, definit, dicit anathema &c. etiam ad maiorem firmitatem (cum res sit controversa) seu de abundantia petatur & accedat confirmatio Pontificis. Tum quia tale Concilium perfecte repraesentat Ecclesiam, scilicet corpus cum suo capite, repraesentato in suis Legatis, habentibus, ut supponitur, plenariam delegationem; ut proinde dum sententiae Legatorum accedit maior pars Concilii, sufficienter, saltem implicitate, adeste videatur etiam sententia ipsius Papae.

151. Opinio no.

Nihilominus Bellarminus l. 2. de Concil. Herinex Sum. Theol. Pars III.

6. 11. & plerique alii secus censent, eod quod firmitas Concilii fundetur in consensione corporis cum capite, quod quidem caput in casu questionis, nondum aperuit sensum suum. Deinde infallibilitas iudicii est prerogativa personalis Petri & successorum, non delegabilis; adeoque non communicabilis Legatis, qui sicut instructione praediti possunt ab ea & veritate deviare, sic & instructione carentes. Ut proinde absente Capite vel ejus definitione aut confirmatione, non omnino perfecte repraesentetur Ecclesia. Definitiones autem Conciliorum, etsi de praesenti loquentes, censentur subordinari & referri ad sublequentem (quam secutus in supponunt) confirmationem. Quare confirmationem ipsa semper adeo sollicitè petierunt; ut patet ex Leone X. in Concilio Lateranensi sess. 11. & novissime suffragii omnium Patrum petiit Concilium Tridentinum. Ante confirmationem proinde non est iudicium ultimum & irtractabile. Adde tamen, frequenter fuisse Papam antecederet consultum de sua sententia: damnationem quoque saepe referri ad jam antea factis danata & pro damnatis habita. Quibus rationibus interdum ante confirmationem Papae processum est in Conciliis ad damnationem & depositionem seu punitionem haereticorum pertinacium. Alioquin in rigore a sententia talis Concilii ante confirmationem adhuc recurri seu appellari posset ad Papam, poenes quem est ultimum iudicium.

gans praesertur.

Origo Conciliorum fundamentum quidem habet in veteri Lege Num. 11. ubi post institutionem Pontificis divino iussu institutum fuit Concilium Septuaginta Seniorum. Item in Evangelio Matth. 18. ubi Christus praesentiam seu assistentiam promisit congregandis in nomine suo. Item in facto famosiore Apostolorum Act. 15. Ultra quod Collectiones seu Concilia Apostolica varia recensentur a Nonnullis, scilicet Act. 1. pro electione Matthiae; Act. 6. pro electione septem Diaconorum; Act. 20. ubi Paulus vocavit majores natu Ecclesiae; Act. 21. ubi Paulo introeunte ad Jacobum coeheri sunt Seniores: denique quando Apostoli in unum convenientes Symbolum (quod Apostolorum dicitur) composuerunt. Apostolorum normam Ecclesia secuta jugiter sua Concilia celebrat. Unde instinctu indubie Spiritus sancti, uti Apostoli, ita Ecclesia instituit & adhibet Concilia.

152. Que Origo Conciliorum.

Varia Nonnulli recensent Apostolorum Concilia.

Sed fuerunt Quidam, qui existimant Concilium generale habere immediate suam potestatem seu auctoritatem ab ipso Christo seu Deo. Estque connexum doctrinae illorum, qui eidem subiciebant ipsum Papam. Unde conformiter Concilium Constantinense sess. 4. statuit & decrevit, quod ipsa Synodus in Spiritu sancto congregata legitime, generale Concilium faciens, Ecclesiam

153. Concilium generale auctoritatem suam habere immediate a Christo olim quidam dixerunt.

clesiam universalem repræsentans, potestatem à Christo immediatè habet, cui quilibet, cujuscumque status vel dignitatis, etiam si Papalis, existat, obedire tenetur.

Quod refertur,

Verùm neque ex Scriptura, neque ex traditione constat de hujusmodi potestate. Inde enim solum constat de suprema potestate datà ipsi Pontifici tamquam capiti in universalem Ecclesiam: ut proinde ex capite potius potestas flueret in ipsum corpus seu Concilia; prout juxta rectum ordinem corpus recipit motum & influxum à suo capite: prout etiam inde derivatur potestas in ipsos particularium Ecclesiarum Prælatos juxta veriorum sententiam. Deinde potestas ista est excogitata ad subjugandum Papam Concilio; cui ipsum subjugari non posse, patebit ex mox dicendis. Confirmatur: quia potestas ista non est eadem, vel æqualis cum potestate Pontificia: Concilium enim non est summus Pontifex, neque possunt simul esse duo suprema capita in Ecclesia; nec denique id sufficeret ad subordinandum Papam Concilio, cum par in parem non habeat potestatem. Non est major: sic enim stante Concilio definiret Papa esse caput & habere supremam potestatem. Non minor: quia illa potestas foret supervacanea, competensque Episcopis etiam extra congregationem, ac impertinens ad intentum istius sententiæ, scilicet subjugandum Papam Concilio.

154.
Concilium generale esse supra Papam quidam olim docuerunt.

Concilium porro esse supra Papam, uti Congregationem generalem Religionis supra Præfectum generalem, censuerunt Gerson, Almainus, Cardinalis Florentinus, Panormitanus, Abulensis & quidam alii; id existimantes opportunum tollendo per substitutionem novi Pontificis, aliis depositis, schismati inveterato, quod fuerat circa tempora Concilii Pisani & Constantiensis. Unde & ipsum Concilium Constantiense sess. 4. id præsupposuit, ac decrevit. Et paulò post idem communi consensu stabilitum est in Basiliensi. Hi proinde considerant supremam potestatem principaliter datam Ecclesie sic universaliter congregatæ; quæ quoniam semper ita perseverare congregata nequit à Christo institutus sit Pontifex cum hac potestate, nomine Ecclesie ab ipso, tamquam instrumento ejusdem Ecclesie, exercendâ, sic tamen ut in usu potestatis pertineat ad Ecclesiam universaliter congregatam directio ipsius Pontificis.

155.
Oppositum esse certum.

Quod tradit Concilium Lateranense ultimum.

Verùm contraria doctrina est omnino certa & Catholica: quam expressit Concilium Lateranense sub Leone X. sess. 11. docens, pœnes solum Pontificem tamquam super omnia Concilia auctoritatem habentem, esse Conciliorum indicendorum, transferendorum aut dissolvendorum plenum jus & potestatem: idq. nedum ex sacra Scriptura testimonio & dictis sanctorum Patrum, sed propria etiam eorumdem Conciliorum confessione manifestè

constare. Ut proinde non pateat hodie effugium Contra-sententiis, nisi foris dicant ista non definiri ibidem sub anathemate. Quod quidem ad summum posset ipsos exculare à perfecta hæresi.

Colligitur ex Scriptura *Matth. 16.* ubi docetur Petrum & consequenter ejus successorem Pontificem, esse caput & rectorem, uti fundamentum, non tantum singulorum fidelium, sed & ipsius universalis Ecclesie; quæ collectivè sumpta (quod & ipsum nomen importat) supra istam petram fundatur & ab ea sustentatur; quamquam potestas immediatè à Christo data Petro, sit ei concessa ad utilitatem ipsius Ecclesie. Similiter *Joan. 21.* Petrus statuitur Pastor universalis ovium Christi: Pastor autem præest non tantum singulis ovibus, sed etiam toti ovili.

Colligitur ex Scriptura.

Consonat Scripturæ modus loquendi Conciliorum. Nam *Actes Concilii Chalcedonensis in Epist. ad Leonem Papam* (quæ habetur post *Act. 16.*) sic vocant illius filios, ipsum verò caput: *Quibus* (inquiunt) *tu quidem sicut membrum caput præeris*; petuntque humiliter confirmari decreta Concilii: quo non obstante Leo auctoritate Apostolicâ decretum factum circa præeminentiam Sedis Constantinopolitanæ cassavit. *Florentinum in Litteris Unionis* definit Pontificem Romanum esse totius Ecclesie caput; & ipsi regende universalem Ecclesiam (atque adeo omnes coadunatos) à Domino plenam potestatem traditam esse.

156.
Et modo loquendi Conciliorum.

Hinc illa vox antiquorum Conciliorum (quam resumit S. Bonifacius Germaniæ Apostolus, & refertur c. *Si Papa d. 40.*) quod Papa seu prima Sedes à nemine judicatur; quæ proinde à solo Deo, non ab homine, potest judicari, ut loquitur Bonifacius VIII. *Extravag. Unam Sanctam, de Majorib. & obed.*

Hinc omnia Concilia ad ejus examen revocantur; & quæ solo contradicente, robor obtinere nequeunt, sic ut omnia Concilia per Romanam Ecclesiam auctoritatem & facta sint, & robor acceperint, & in eorum statutis, Romani Pontificis patentæ excipiatur auctoritas, ut habet Paschasius Papa c. *Significasti 4. Electi.* Quibus (ait ait Symmachus c. *Bope d. 96.*) *consuevit tribuere firmitatem.*

157.
Robur Conciliorum à Pontifice.

Hinc denique est, quod *Basilius Epist. 52. ad Athanasium* consulat, ut rogetur Romanus Pontifex, quatenus per Nuntios irriter acta Concilii Ariminensis. Hinc denique à Synodis, ab Episcopis & Patriarchis ad Papam appellatur; uti Athanasius & Paulus à Concilio depositi appellunt ad Julianum Papam, à quo sunt restituti; Flavianus & Theodoretus ab Ephesino II. ad Leonem Papam, Chrylostomus ad Innocentium I. &c.

Accedit, quod Ecclesia sit regnum seu Monarchia, adeoque non pœnes ipsam rempubli-

publicam, sed pœnes unum aliquem sit
suprema potestas: quodque ex nullo capite
constet potestas ista Conciliorum.

158. Ad Concilium Constantiense respon-
tur ipsum hac in parte nõ esse approbatum
à Martino V. qui solùm probavit ea quæ
conciliariter decreta erant; idque in materia
fidei, nempe contra *Wiceliffitas & Hussitas*.
Decretum porrò istud est factum *sess. 4.*
(quando à Concilio discesserat Joannes
XXIII. nullo ejus loco præsidete, nulli quo-
que aderat Prælati de obedientia Gregorii
XII. aut Benedicti XIII.) non conciliariter,
& absque disquisitione in Conciliis consuetã,
veluti explicativum opinionis de sua pote-
state, ac opportunè præambulum tollendo
schismati; cum manifestum sit, non fuisse
rem istam tamquam fidei tractatam, neque
intentum Patrum fuisse ibi dogmata fidei
tradere aut errores damnare. Similiter *Con-
cilium Basileense* erravit: quod quidem erat
legitimè indictum, sed mox degeneravit
in schismaticum, seditiosum & nullius pro-
fus auctoritatis Conciliabulum (prout de-
claratur in *Lateranensi ult. sess. 11.*) ab Ec-
clesia reprobatur; in quo temerariè atten-
tatã depositione Eugenii IV. electus est
Amadæus Dux Sabaudia Antipapa, Dicitur
postea Felix V. qui cum dein cederet Pseu-
do pontificatui, Nicolaus V. pacis gratiã ap-
probavit quasdam Constitutiones ibidem
circa beneficia Ecclesiastica editas. Viden-
da sunt, quæ Pius II. antea Dicitur Eneas
Sylvius scribit in Bulla retractationis à se
juvene scriptorum, ac dudum ante Ponti-
ficatum retractatorum.

Ut autem Syllabus Conciliorum Gene-
ralium ab Ecclesia probatorum aut repro-
batorum sit cuique ad manum, singula hîc
breviter recensendo.

Concilia Generalia approbata.

159. *Concilia
Generalia
Orientis re-
enumerantur.*
I. **I**TAQUE Generale Concilium est Ni-
cænum 318. Episcoporum temporibus
Sylvestri Papæ I. celebratum, ratione
quæstionis de celebrãdo Pascha aliter quam
more Judæorum, qui id celebrabant die
quintadecimã mensis primi: & ratione Arij
negantis divinitatem Christi. Cãnes hujus
Synodi pravorum hominum Biddiis
multi perierunt.

II. Constantinopolitanum 150. Episco-
porum tempore Damasi Papæ congrega-
tum contra Macedonium Episcopum Con-
stantinopolitanum negantem divinitatem
Spiritus sancti; probatumque quoad ea, quæ
de fide ibi constituta sunt.

III. Ephesinum 200. Episcoporum
tempore Cælestini I. contra Nestorium A-
videntem Christum in duas personas, &
consequenter negantem P. Virginem Ma-
riam esse Deiparam.

IV. Chalcedonense Episcoporum 630.
tempore Leonis Papæ contra Euthychen

admittentem in Christo solùm unicam na-
turam: quod Leo probavit quoad acta in
materia fidei.

V. Constantinopolitanum II. Episco-
porum 165. tempore Vigili Papæ cele-
bratum anno 553. in quo reprobantur er-
rores Origenis, Theodori Mopvesteni,
Scripta Theodoretici contra S. Cyrillum, &
Epistola Iba.

VI. Constantinopolitanum III. Episco-
porum 289. tempore Agathonis Papæ
celebratum circa annum 680. contra Mo-
nothelitas. Per errorem tamen non levem
in indice Conciliorum præambulo Prælu-
diis *Francisci Longi Corsolani* numerus iste
Episcoporum, hæresis eadem damnata, Le-
gati Agathonis Papæ statuuntur in Con-
cilio V. ante centum annos ante tempora
Agathonis celebrato, juxta ipsum *Longum*
in *Summa Conciliorum*.

VII. Nicænum II. Episcoporum 350.
tempore Adriani I. anno 787. celebratum
contra Iconomachos.

VIII. Constantinopolitanum IV. Episco-
porum 383. tempore Adriani II. celebra-
tum pro Ignatio Patriarcha Constantino-
politano contra Photium intrusum; in quo
etiam cultus sacrarum Imaginum confir-
matus est. De his octo Conciliis generali-
bus in Oriente celebratis extat Decretum
C. *Sancta Dist. 16.* Ut proinde perperam
Synodus Florentina appelletur VIII. Ge-
neralis. Litteræ porrò Joannis VIII. quasi
improbantis acta hujus Synodi, sunt à Pho-
tio falsatæ.

IX. Et inter ea quæ in Occidente cele-
brata sunt primum, est Lateranense 300. &
amplius Episcoporum, tempore Calixti II.
anno 1122. pro pace & concordia inter
Ecclesiam & Imperium, morumque refor-
matione, nec non pro terra Sancta à Sara-
cenis recuperanda. Acta hujus Concilii in-
terierunt. V. *de Binum in Notis*.

160.
*Concilia
Generalia
Occidentis
enumerantur.*

X. Lateranense II. Episcoporum ferè
mille tempore Innocentii II. anno 1139.
celebratum contra Antipapam, & Arnoldum
de Brixia, ac pro reformatione morum.
Acta hujus Concilii non extant juxta *Bi-
nium*: attamen Canones ex Bibliotheca Va-
ticana recenter editos recitat *Longus* in
Summa Conciliorum.

XI. Lateranense III. Episcoporum 300.
tempore Alexandri Papæ III. anno 1179.
contra Catharos (quos Waldenses & Albi-
genses alii appellant) & Schismaticos ab
Antipapis ordinatos, ac pro reformatione
morum.

XII. Lateranense IV. Episcoporum ad-
minus 400. aliorum verò Patrum, puta
Abbatum, Priorum Conventualium 800.
tempore Innocentii III. celebratum anno
1215. contra hæreses Albigenfium & Al-
marici, ac errores Abbatis Joachim, nec non
pro recuperatione terræ sanctæ, ac refor-
matione morum.

XIII. Lugdunense I. Episcoporum 140. tempore Innocentii IV. celebratum anno 1246. causâ Frederici Imperatoris deponendi, expeditionisquæ in terram sanctam suscipiendâ.

XIV. Lugdunense II. Episcoporum plusquam 700. (juxta alios 500.) tempore Gregorii X. anno 1274. celebratum contra Græcorum errores & pro recuperatione terræ sanctæ, aliisque de causis. In quo operâ & studio S. Bonaventuræ unio Ecclesiæ Græcæ cum Latina facta est.

XV. Viennense Episcoporum 300. & amplius, tempore Clementis V. anno 1311. celebratum contra varias hæreses, scilicet Fratricellorum, Begardorum & Beguinarum: in quo etiam Ordo Templariorum extinctus, & varietate factæ Constitutiones, editæ sub nomine Clementinarum.

XVI. Florentinum anno 1438. Ferrariæ inchoatum, & ratione pestis Florentiæ anno 1439. absolutum sub Eugenio IV. contra errores Græcorum, qui ibidem Ecclesiæ Latinæ conjuncti, unâ cum Armenis. Cui subscripserunt Episcopi 141. cum interim diversi recessissent.

XVII. Lateranense V. & ultimum anno 1512. sub Julio II. inchoatum, & anno 1517. sub Leone X. finitum Episcoporum 114. ad tollendum schisma, quod per Conciliabulum Pisanum celebratum anno 1511. propagabatur, item ad Principum concordiam, Clericis ac populi reformationem.

XVIII. Tridentinum ceptum anno 1545. sub Paulo III. continuatum sub Julio III. & finitum anno 1563. sub Pio IV. celebratum contra hæreses varias istius sæculi, præsertim Lutheranorum. Cui subscripserunt 255. videlicet Legati 4. Cardinales 2. Patriarchæ 6. Archiepiscopi 25. Episcopi 168. Abbates 7. Procuratores absentium 39. Generales Ordinum 7. Et si ex Villapandæo alium numerum Patrum, qui interfuerunt referat *Bellarminus l. 1. de Concil. c. 5.*

Concilia Generalia reprobata.

161.
Concilia
Generalia
reprobata.

I. INTER Concilia reprobata, primum (quod Ariani velut Generale obtrudunt) est Antiochenum anno 345. (ut habet *Sylvius & Longus* in Indice) vel potius anno 340. (ut ex *Binio* transcribit postea idem *Longus in Notis*) celebratum tempore Julii I. factione Eusebianorum, qui verè Ariani erant, ibique Athanasium damnarunt, viamque eversioni Nicænæ Synodi pararunt.

II. Mediolanense Episcoporum plusquam 300. tempore Liberii Papæ anno 153. in causa Athanasii habitum; quod quidem fuit verius tyrannica consultatio, Arianorumque conjuratio, justissimèque reprobatum Conciliabulum.

III. Ephesinum II. (quod Synodum præ-

datoriam Veteres vocarunt) tempore Theodosii junioris anno 449. in quo factione Diocæsori occisus est S. Flavianus Episcopus Constantinopolitanus; Legati Leonis Papæ fugati, hæresisque Eutichiana confirmata.

IV. Constantinopolitanum sub Leone Isauro coactum anno 730. contra sacras Imagines. Cui è Patriarchis solus interfuit S. Germanus Episcopus Constantinopolitanus, qui quod actis consentire nollet, à Sede sua dejectus est. Ita *Bellarminus l. 1. de Concil. c. 6.* Mirum tamen, hujus Concilii non fieri mentionem à *Baronio*, aut in *Tomis Conciliorum Bini*, aut *Summa Francisci Longi*; qui tamen in Indice præambulo illud intruderat ad annum 728.

V. Constantinopolitanum (quod VII. Synodum appellant Iconomachi) sub Constantino Copronymo, & Pseudopatriarcha Constantinopolitano anno 754. Episcoporum 338. contra sanctas Imagines, reprobatum in *Synodo VII. act. 6.*

VI. Pisanum ab Imperatore & Rege Galliæ ac aliquot Cardinalibus coactum anno 1511. contra Julium II. reprobatum in Concilio Lateranensi sub eodem Julio II. *sess. 2. & 3.*

Inter Concilia reprobata solet etiam recitari Concilium Arimense, signanter à *Francisco Longo* in Indice memorato. Qui tamè in *Summa* ex *Binio* rectius distinguit duo Concilia, unum generale legitimum Episcoporum plusquam 400. qui omnes ferè Catholici, anno 359. habitum tempore Liberii Papæ, in quo fides Ariana condemnata fuit, fidesque Nicæna confirmata. Alterum, Conciliabulum illegitimum & reprobatum, post aliquot menses à dissolutione Concilii ibidem coactum, in quo fraude Arianorum, Ursacii præsertim & Valentis, ac metu minisque Imperatoris consentientibus ferè omnibus Episcopis Catholicis, præter Librium, Servatium Tungrensem, & paucos alios, nomen *Homouzion* abolitum fuit. Vide *Baronium ad annum 359. Binium* in notis ad Concilium, & Conciliabulum Arimense.

De nostrorum Hæreticorum Synodis, Wittenbergensi, Basileensi, Figurina, Bernensi & Nationali (sic vocant) Dordracena, nil attinet dicere: cuiusque enim Catholico notissimum est, fuisse mera Conciliabula, nomineque Concilii proflus indigna.

Concilia partim approbata, partim reprobata.

INTER Concilia partim approbata, partim reprobata, primum censetur Sardinense Episcoporum 376. è quibus trecentos fidem Catholicam firmasse, reliquos septuaginta sex Orientales Arianam fidem scripsisse, ait *Bellarminus l. 1. de Concil. c. 7.* An hujus & Fran-

162.
Quid censendum de Concilio Arimense.

163.
Concilia partim approbata, partim reprobata. An hujus & Fran-

164. *Quid cen- sendum de Synodo Sy- riacensi.*

& Franciscus Longus in Indice Concilio- rum Summae praebulo. Qui tamen in ipsa Summa in Notis ad D. Concilium ex Bino verbatim transcribens rectius ad- versit, fuisse duo Concilia; unum Sardicense legitimum & Oecumenicum anno 347. ce- lebratum, quod est Niceni appendix, cum quo etiam velut unum censetur, & sub cu- jus nomine aliquando ejus Canones citan- tur: tum quia solum in eo fides Nicena cum suis Canonibus confirmata & explica- ta fuit. Unde Canones utriusque Concilii, quasi unius forent, conjuncti habentur in Romana Bibliotheca, & antiquo Exemplari Monasterii Vedastini Atrebatii, quod ante annos mille & centum è Graeco venit *Dio- nysius Exiguus*. Patres plusquam 300. qui huic Concilio interfuerant & subscripserunt, omnes Catholici erant, praesidentibus Legatis Sedis Apostolicae Archidamo & Philoxeno Presbyteris. Alterum Concilia- bulum Demiariorum, e mentito & di- vulgato Concilii Sardicensis nomine ce- lebratum sub idem tempus vel anno sequenti Ariani, Sardicam per fugam dilapsi, Philip- popoli in Thracia, in quo quintam perfidiae formulam fabricarunt, damnatis quid- em specietenus quibusdam Arij positioni- bus, at nomine Consubstantialitatis callide omisso. Et hinc occasio deceptionis in multis Scriptoribus.

164. *Quid cen- sendum de Synodo Sy- riacensi.*

Secundo inter partim approbata, partim reprobata statuitur post *Bellarminum l. 1. de Conciliis c. 7.* à *Francisco Longo* in Indice citato Concilium Syriacense celebratum anno 347. ut probat *Longus* in Notis ad D. Concilium. Et si in Indice praebulo dicat celebratum anno 356. annis quinque post Sardicense, quod celebratum fatur anno 347. Syriacensem potius, quam ulla ex parte probatum Concilium putat idem *Longus* in Notis secutus *Bayonium*. In eo Photinus condemnatus est; sed (ut apparet) specietenus & simulatorie, ut Ariani se Catholicos simularent. Duplex quoque in eo fidei formula fuit edita. Quarum prima nil habet quod culpetur, praeter suppressum callide nomen *Consubstantialitatis*. Secunda verò aperte impia & Ariana fuit.

165. *Quid de Concilio Quinisexto seu Trullo.*

Tertio Concilii partim approbati partim reprobati accensetur etiam Concilium Quinisextum, Constantinopoli in Trullo celebratum anno 692. sine auctoritate Sedis Apostolicae, praetextu supplendi Canones Ecclesiasticos in V. & VI. Synodo non confectos; cum tamen haec Synodi tantum ob causam fidei fuerint congregatae. Unde est Conciliabulum ab Ecclesia reprobatum. Canonelque 102. ibidem conditi ex hac Synodo nil habent roboris, quamquam Ec- clesia eos non respuat, uti veritati consen- tientes, qui aliàs sunt secundum Decreta legitimum Conciliorum aut S. Roma-

nae Ecclesiae, Ceteros verò Decretis san- ctorum Patrum contrarios semper detesta- ta est. Canonem octuagesimum secundum citant quidem Patres Synodi VII. at non alià ratione, quam ut Iconoclastas, cum velut Synodi Oecumenicae partem admit- tentes, proprio gladio jugularent.

Quarto, pariter annumeratur, hujus ge- neris Conciliis Francofordiense 300. Episcopo- ritum, praesentibus Sedis Apostolicae Legatis anno 794. celebratum (quod ta- men in rigore locum fuit Provinciale, seu Nationale) approbatum quoad ea, quae re- jectam ibidem adoptionem Christi concer- nunt; reprobatum autem quoad eam par- tem, quae ex errore damnata ab eo fertur Synodus Nicæna II. Dico, *Fertur*: nam de veritate non satis constat: quin immo cre- dibilius est, fallam esse hanc rationem; ut fute probat *Binius in Notis*, & consensit *Longus ibidem*; et si in Indice praebulo oppositum supponat.

Quinto, Concilium Constantiense Oc- cumenicum, qualiter ex parte solum pro- batum sit, in supradictis diximus n. 158.

Sexto, inter haec recensetur Concilium Basileense; quod quidem à Martino V. in- dictum, & operà Eugenii IV. legitime in- choatum, mox degeneravit in illegitimum & schismaticum, nulliusque prorsus aucto- ritatis Conciliabulum, & hoc nomine re- probatum in *Concilio Lateranensi* sub *Leone X. sess. 11.* Unde nihil hujus Concilii ratum est: nisi quòd dudum postea Nicolaus V. pacis gratià approbaverit, quae de Beneficiis Ecclesiasticis in eo constituta fuerant.

Denique Concilium generale Pisanum anno 1409. celebratum, duobus se pro Pontifice gerentibus, ad tollendum schis- ma, neque apparet clarè approbatum neque etiam reprobatum. Nam *Antoninus* qui- dem *P. 3. Tit. 12. c. 5. §. 2.* vocat Conci- liabulum illegitimum; schisma quoque per illud potius videtur fuisse auctum, dum deposito Gregorio XII. & Benedicto P seu- do papa, electus est Alexander V. à Car- dinalibus utriusque obedientiae, duobus aliis pontificatum deponere nolentibus. Aliunde tamè apparet fuisse legitimum: tum quia Alexander V. censetur hoc no- mine in Cathalogo legitimorum Pontifi- cum, & Alexander VI. aliàs se quintum appellare debuisset: tum quia ipse Alexan- der V. in articulo mortis, protestatus est se credere acta Concilii rectè & integrè sine dolo malo peracta fuisse: tum quia vi- deri poterat Cardinalibus in hujusmodi du- bio seu Controversia fas esse providendi Ec- clesiae de capite non controverfo.

166. *Quid de Francofor- diensi Con- stantiensi & Basileen- si.*

167. *Concilium Pisanum nec aperiè pro- batum, nec clarè repro- batum.*

